

Sygn. akt *XVII AmE 68/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 20 maja 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **H. K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 2 stycznia 2020 r., NR (...)

1. uchyła zaskarżoną decyzję w punktach 4, 5 i 6;
2. w pozostałym zakresie oddała odwołanie;
3. zanosí wzajemnie między stronami koszty postępowania w sprawie.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt XVII AmE 68/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 stycznia 2020 r., znak: (...) (...) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej H. K., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) H. K. z siedzibą w miejscowości R. nr (...), Z. w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że:

1. koncesjonariusz naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 20 listopada 2013 r. nr (...) (z późn. zm.) poprzez wprowadzenie do obrotu gazu skroplonego (...) o jakości niezgodnej z wymogami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG) Dz. U., nr 251, poz. 1851 z późn. zm., tj. o nieprawidłowym działaniu korodującym na miedzi;
2. koncesjonariusz naruszył „Przedmiot i zakres działalności” określony w pkt. 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 20 listopada 2013 r. nr (...) (z późn. zm.) poprzez

prowadzenie działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw nie ujętej w koncesji, zlokalizowanej w W. (...), ul. (...), w okresie 20 sierpnia 2014 r. – luty 2017 r.;

3. koncesjonariusz naruszył „Przedmiot i zakres działalności” określony w pkt. 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 20 listopada 2013 r. nr (...) (z późn. zm.) poprzez prowadzenie działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw nie ujętej w koncesji, zlokalizowanej w miejscowości Ż. (...) ((...)-(...) S.), w okresie 1 czerwca 2015 r. – październik 2016 r.

Za działania opisane w pkt. 1, Prezes URE wymierzył koncesjonariuszowi karę pieniężną w wysokości 1000 zł (siedemdziesiąt siedem tysięcy pięćset złotych).

Za działania opisane w pkt. 2, Prezes URE wymierzył koncesjonariuszowi karę pieniężną w wysokości 77 500 zł (tysiąc złotych).

Za działania opisane w pkt. 3, Prezes URE wymierzył koncesjonariuszowi karę pieniężną w wysokości 42 500 zł (czterdzieści dwa tysiące pięćset złotych).

(decyzja, k. 6-12)

Od powyższej decyzji powód – H. K. wniósł odwołanie, zaskarżając ją w całości. Decyzji zarzucił:

1) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, które polegało na wymierzeniu powodowi kary grzywny w wysokości (...) przychodu osiągniętego przez powoda z działalności koncesjonowanej w roku 2017, podczas gdy z treści przywołanego przepisu wynika, że kara grzywny nie może przekroczyć progu przychodu osiągniętego w poprzednim roku podatkowym w stosunku do daty wydania decyzji;

2) art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wymierzenie powodowi nadmiernie wysokiej kary grzywny graniczącej z karą maksymalną bez uwzględnienia stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowania powoda i jego możliwości finansowych.

Mając na względzie powyższe zarzuty, przedsiębiorca wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie zmianę decyzji w części dotyczącej orzeczonej kary grzywny poprzez jej znaczne obniżenie, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odwołanie, k. 13-17).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na odwołanie, k. 37-41).

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód H. K., prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) H. K. z siedzibą w miejscowości R. nr (...), Z. w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w oparciu o posiadaną koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 20 listopada 2013 r. nr (...) z późn. zm. (decyzja Prezesa URE z dnia 20 listopada 2013 r. nr (...), k. 29 – 31v akt adm.; decyzje zmieniające koncesję z 20 listopada 2013 r., k. 26-28; 32-33; 33v-34v; 35-36 akt adm.)

Punkt 1 ww. koncesji precyzował, że przedmiotem działalności objętej koncesją jest działalność gospodarcza w zakresie obrotu gazem płynnym ((...)) o kodach CN: (...), (...), z wyłączeniem mieszanin propanu-butanu uzyskiwanych w procesach uzdatniania płynów złożowych, przy wykorzystaniu stacji paliw:

1. zlokalizowanej w Z., przy ul. (...);

2. zlokalizowanej w miejscowości (...), (...)-(...) Z..

Zgodnie z pkt 2.2.1. wyżej wymienionej koncesji „koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.”. (koncesja, k. 26v)

Natomiast zgodnie z punktem 2.3.2. zawartym w koncesji koncesjonariusz był obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w tym w szczególności rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania, przedkładając jednocześnie wniosek o zmianę koncesji, w przypadku gdy ta zmiana powoduje potrzebę zmiany zapisów koncesji. (koncesja, k. 27)

Pomimo wskazanego wyżej przedmiotu i zakresu koncesji uzyskanej przez H. K., powód prowadził działalność w szerszym zakresie niż określony w koncesji, bez wcześniejszego uzyskania stosownej zmiany koncesji. W szczególności dokonywał sprzedaży paliw za pośrednictwem stacji paliw położonych w miejscowości (...) ((...)-(...) S.) oraz w W. (...), przy ul. (...), których nie obejmowała koncesja (okoliczności bezsporne).

Na stacji paliw prowadzonej przez powoda w W., przy ul. (...), w dniu 4 listopada 2015 r. została przeprowadzona kontrola przez (...) Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej w Ł.. Podczas kontroli pobrano dwie próbki gazu skroplonego (...) (po 1,8l). (protokół kontroli, k. 4 - 6 akt adm.)

Badania paliw przeprowadzone zostały przez laboratorium badawcze (...) Sp. z o.o. Oddział K. (...) w C.. Badanie pobranej próbki gazu skroplonego (...) w zakresie działania korodującego na miedzi wykazało niespełnienie wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG). Badanie działania korodującego na miedzi wykazało klasę 2 korozji przy wymogu klasy 1. (Sprawozdanie z badań (...), k. 12-12v akt adm.). Natomiast badanie pobranej próbki kontrolnej gazu skroplonego przeprowadził (...) Instytut (...) z siedzibą w W.. Badanie to również wykazało niespełnienie wymagań jakościowych w zakresie działania korodującego na miedzi (klasa 2 korozji przy wymogu klasy 1; Sprawozdanie z badań nr PLN.112.15.B, k. 21-22 akt adm.).

W dniu 31 grudnia 2018 r. powód zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej, a Decyzją z 26 czerwca 2019 r., nr (...). (...)(...) Prezes URE cofnął H. K. koncesję na obrót paliwami ciekłymi na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 1 p.e.

W roku 2019 H. K. nie uzyskał żadnych dochodów. (wydruk z CEiDG powoda, k. 52 akt adm; zaświadczenie US o wysokości dochodu H. K. uzyskanego za rok 2019, k. 46)

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami i został ustalony przez Sąd w oparciu o dowody zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, których strony nie kwestionowały a i Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zaskarżona decyzja w zakresie w jakim stwierdza naruszenia prawa przez powoda odpowiada prawu, niemniej jednak z uwagi na datę wydania decyzji nie jest prawidłowe nałożenie na powoda administracyjnej kary pieniężnej. W tym zakresie zarzuty powoda skutkować muszą uchyleniem decyzji w części nakładającej karę.

W pierwszej kolejności należało zważyć, że stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 p.e., wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Objęcie określonej działalności gospodarczej reglamentowaniem oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony dóbr, których działalność ta dotyczy. Przyznanie koncesji na prowadzenie określonej działalności gospodarczej stanowi swoistą gwarancję organu koncesyjnego dla konsumentów, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Zgodnie z warunkiem 2.2.1. udzielonej przedsiębiorcy H. K. koncesji na obrót paliwami ciekłymi „koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach i wynikającymi z zawartych umów”.

Z treści przywołanego zapisu koncesji wynika zatem, iż w prowadzonej działalności przedsiębiorca winien spełniać wymagania w zakresie parametrów jakości sprzedawanych paliw ciekłych.

Oczywistym jest więc, że to na powódzie, jako profesjonalście ciążył obowiązek stworzenia takiej organizacji prowadzonej działalności gospodarczej, która wykluczyłaby możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG). Podkreślenia wymaga, że przedsiębiorcy mają pełną swobodę wyboru działań, które podejmą w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Mogą to czynić, np. poprzez pobieranie stosownych próbek paliwa do kontroli i uzyskanie odpowiedniego świadectwa jakości, nabywanie paliwa do renomowanego dostawcy, czy monitorowanie ciągu dystrybucyjnego paliwa od wytwórcy aż do stacji paliw, ale też kontrolowanie środków transportu jakim jest ono dowożone, czy systematyczne konserwowanie zbiorników i urządzeń służących do przechowywania paliwa i jego dystrybucji. Ryzyko wprowadzenia do sprzedaży paliwa o niewłaściwej jakości ciąży na przedsiębiorcy, który przyjmuje wobec swoich kontrahentów, którym paliwo sprzedaje odpowiedzialność za jakość sprzedawanego paliwa, że spełnia ono normy jakościowe określone w obowiązujących przepisach

Zatem, skoro w wyniku przeprowadzonych kontroli ustalono, że wprowadzony do obrotu gaz nie spełnia wymogów jakościowych zgodnych z obowiązującymi przepisami, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa wyłącznie na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż tego paliwa.

W niniejszej sprawie bezspornym jest także, iż H. K. nie dopełnił obowiązku zawiadomienia Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Przedsiębiorca nie poinformował o rozszerzeniu przedmiotu i zakresu prowadzonej działalności. Powód prowadził działalność poza zakresem koncesji gdyż świadczył usługi w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacjach paliw nie ujętych w koncesji, tj. w miejscowości Ż. (...) oraz w W., przy ul. (...).

Skoro więc, zgodnie z warunkiem 2.3.2. koncesji, powód był obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją, a tego nie dokonał, pomimo, że rozpoczął wykonywanie działalności koncesjonowanej w innym zakresie niż określony w koncesji — to niewątpliwie naruszył powołany warunek koncesji. Jego obowiązkiem wynikającym z koncesji było bowiem zawiadomienie organu nie tylko o planowanej zmianie zakresu działalności, ale i powstrzymanie się z jej wykonywaniem w miejscowości Ż. (...) oraz w W., przy ul. (...) do czasu uzyskania koncesji uwzględniającej powyższe lokalizacje stacji paliw.

Zdaniem Sądu tego typu rozszerzenie przedmiotu i zakresu koncesji stanowi naruszenie warunku koncesji. Skoro bowiem koncesja wyznacza ramy działalności koncesjonowanej jaką koncesjonariusz może podjąć, każde działanie podlegające koncesjonowaniu, a nie mieszczące się w ramach uprawnień wynikających z koncesji, należy ocenić jako sprzeczne z warunkami koncesji. Toteż prowadzenie sprzedaży paliw na stacjach paliw nie ujętych w koncesji narusza warunki na jakich koncesjonariusz otrzymuje koncesję.

Warto odnotować, że wydanie koncesji, ale też jej zmiana poprzedzona jest analizą dokonywaną przez organ regulacyjny, czy przedsiębiorca spełnia warunki określone prawem, aby prowadzić działalność koncesjonowaną w danym zakresie. Dopiero pozytywna ocena tych warunków pozwala na wydanie władczego rozstrzygnięcia w postaci udzielenia koncesji, której posiadanie jest niezbędne do podjęcia działalności koncesjonowanej. Organ wydaje więc koncesję pod warunkiem zapewnienia gwarancji prowadzenia jej w kształcie określonym w koncesji. Stąd też każde rozszerzenie bądź ograniczenie wykonywanej działalności koncesjonowanej musi zostać poddane takiej samej ocenie i dlatego wymaga zawiadomienia Prezesa URE, co zostało także zastrzeżone w pkt 2.3.2. koncesji udzielonej powodowi.

W tym stanie rzeczy organ regulacyjny nałożył na powoda kary pieniężne na podstawie art. 56 ust 1 pkt 12 p.e. W myśl tego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Należy przy tym zaznaczyć, że dla ustalenia obiektywnego faktu naruszenia warunków koncesji nie ma znaczenia dobra bądź zła wiara przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą, gdyż do zastosowania klasycznych sankcji administracyjnych wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób niezgodny z wiążącym go nakazem albo zakazem (wyroki Sądu Najwyższego z 30 września 2011 r., III SK 10/11; z 5 listopada 2008 r., III SK 6/08 i powołane tam przykłady). Przewidziana w art. 56 ust 1 pkt 12 p.e. sankcja administracyjna jest właśnie wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, więc już sam fakt zachowania wypełniającego zawarte w nim przesłanki odpowiedzialności, a więc naruszającego ten przepis prawa, uzasadnia jego stosowanie wobec podmiotu, który dopuszcza się takiego zachowania. W tym miejscu przypomnieć także należy, że Trybunał Konstytucyjny w szeregu orzeczeń, w tym także w wyroku z 7 lipca 2009 roku o sygnaturze akt K 13/08 wskazał, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie w stosunku do podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ustawowych przepisów.

Odnosząc się do zasadniczego zagadnienia wysokości kary, to kwestię tę reguluje przepis art. 56 ust.3 p.e., w myśl którego wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, **wynikającego z działalności koncesjonowanej**, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

W orzecznictwie, w świetle powyższej regulacji nie budzi więc wątpliwości, że wysokość kary pieniężnej ustala się w oparciu o przychód osiągnięty przez danego przedsiębiorcę w poprzednim roku podatkowym, oraz, że chodzi tu o rok poprzedni w stosunku do roku wydania decyzji (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie V Wydział Cywilny z 6 września 2012 r., sygn. akt VI ACa 464/12, legalis nr 741009).

Prezes URE nałożył na powoda karę pieniężną decyzją z dnia 2 stycznia 2020 r. Wobec powyższego wysokość kary, zgodnie z art. 56 ust. 3 p.e. powinna być ustalona na podstawie przychodu osiągniętego przez H. K. z działalności koncesjonowanej w 2019r., jednak wobec tego, że powód zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej w dniu 31 grudnia 2018 r, to w 2019r nie uzyskał żadnych przychodów. W okresie, co do którego należałoby odnieść wysokości kary pieniężnej, a więc w roku 2019, jako roku poprzedzającym wydanie decyzji, powód nie prowadził działalności koncesjonowanej, a więc także nie osiągnął z tego tytułu przychodów. Wobec powyższego w ocenie Sądu brak jest podstaw prawnych do nałożenia na powoda kary za naruszenie koncesji, w okresie przed zaprzestaniem prowadzenia działalności koncesjonowanej.

Należy przy tym kategorycznie stwierdzić, że skoro przepisy prawa nie pozwalają organowi, tak ja ma to miejsce w odniesieniu do innych rynków regulowanych (np. w prawie telekomunikacyjnym art. 210 ust 1a-1c, czy ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów art. 106 ust 5-7), na przyjęcie za podstawę wymiaru kary przychodu z innego okresu niż z roku poprzedzającego wydanie decyzji nakładającej karę, to organ nie jest uprawniony do samowolnego ustalania innego okresu, który stanowiłby podstawę do wymierzania kary przedsiębiorcy. Nie ma przy tym także znaczenia, że powód wydając decyzję w 2 dniu roku 2020 nie mógł posiadać informacji o dochodzie powoda z roku 2019r.

Ponadto skoro ustawodawca wyraźnie wskazuje, że podstawę wymiaru kary ma stanowić przychód z działalności koncesjonowanej, to przychód tylko z tego źródła może być brany pod uwagę przy wymiarze kary. Skoro więc przedsiębiorca zaprzestał wykonywania działalności koncesjonowanej, a organ cofnął mu koncesję, to brak jest także podstaw do odnoszenia wysokości kary do przychodów z innych źródeł niż działalność koncesjonowana.

Należy więc w konsekwencji przyjąć, że zasadniczo organ posiada kompetencje do nakładania administracyjnych kar pieniężnych na przedsiębiorców prowadzących działalność koncesjonowaną najpóźniej rok po zaprzestaniu tej działalności, a więc wówczas gdy jeszcze można wysokość kary odnieść do przychodów uzyskanych z tej działalności. Organ w takich więc stanach faktycznych musi więc prowadzić postępowania sprawnie, tak aby wydać decyzję o nałożeniu kary z odwołaniem się do przychodów z działalności koncesjonowanej.

Należy mieć na względzie także i tę okoliczność, że przepisy prawa energetycznego nakazują przy wymierzeniu kary pieniężnej uwzględnić możliwości finansowe ukaranego przedsiębiorcy (art. 56 ust 6 p.e.). Możliwości te należy także oceniać przez pryzmat przychodów, które przedsiębiorca osiąga w roku poprzedzającym nałożenie kary. Skoro więc przedsiębiorca takich przychodów nie osiąga i nie prowadzi też działalności gospodarczej, to też nawet kara w najniższym wymiarze nie będzie uwzględniać tych możliwości. Jest to więc dodatkowy argument przemawiający za brakiem także faktycznych podstaw do nakładania na powoda kary pieniężnej

Reasumując, brak podstaw prawnych do przyjęcia za podstawę do wymierzenia kary pieniężnej przychodu przedsiębiorcy z innego roku niż rok poprzedzającego wydanie decyzji wyklucza możliwość przyjęcia przez organ w decyzji z roku 2020, przychodu przedsiębiorcy z roku 2017, tak jak to miało miejsce w sprawie niniejszej.

Przy czym należy podkreślić, że nie można wątpliwości jakie pojawić się mogą w tej kwestii rozstrzygać na niekorzyść przedsiębiorcy, gdyż kwestie wątpliwe, w szczególności te dotyczące administracyjnych kar pieniężnych, należy w myśl reguły z art. 7a k.p.a. rozstrzygać na korzyść podmiotu ukaranego. W myśl tej regulacji jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ.

Ponadto nałożenie kary administracyjnej na powoda byłoby niezasadne także z tej przyczyny, że kara wymierzona powodowi nie może spełnić podstawowej, realizowanej przez kary administracyjne funkcji, jaką jest osiągnięcie celu przymuszającego i prewencyjnego.

Należy bowiem pamiętać, że zasadniczo kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji.

Natomiast w sytuacji, w której przedsiębiorca zaprzestał wykonywania działalności koncesjonowanej, nakładanie na niego kary staje się bezcelowe, gdyż kara nie będzie ani przymuszać przedsiębiorcy do właściwego realizowania obowiązków, a więc prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej, ani też nie będzie realizować funkcji wychowawczej, gdyż także zaprzestanie prowadzenia działalności koncesjonowanej eliminuje obowiązek wykonywania jej w przyszłości zgodnie z regulacjami prawnymi.

Przy czym nie można uznać, że brak możliwości nałożenia na powoda kary pieniężnej z powodu braku dochodów z działalności koncesjonowanej oznacza bezkarność powoda. Zasadniczo należy bowiem uznać, że powód poniósł konsekwencje niewłaściwego wykonywania działalności koncesjonowanej w postaci odebrania mu prawa wykonywania działalności koncesjonowanej poprzez cofnięcie mu koncesji, a więc dalsze karanie w związku z niewłaściwym wykonywaniem tej działalności nie jest też celowe z tego powodu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że zaskarżona decyzja w zakresie w jakim nakłada na powoda karę pieniężną (pkt 4, 5 i 6 decyzji) nie odpowiada przepisom prawa, co skutkowało jej uchynieniem w tej części na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. Odnośnie tych punktów decyzji, w których organ stwierdzał, że przedsiębiorca dopuszczał się naruszania koncesji (pkt 1, 2 i 3) Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia żądania powoda, skoro nie ma przeszkód czasowych do wydania decyzji stwierdzającej naruszenie warunków koncesji. W tych okolicznościach odwołanie powoda od tej części decyzji podlegało oddaleniu na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 100 § 1 k.p.c. zasadą, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądania Sąd może znieść między stronami koszty postępowania. Wobec tego, że zarówno powód jak i pozwany ulegli w części swoim żądaniom, to zdaniem Sądu celowe było zniesienie między nimi kosztów postępowania.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka